

Szabad

[Látó, 2012. május]

Ömlik mint a víz
és bentről érkezik akár a hang

Megfogtad hogy fölemelhesd –
könyékig hatoltál be hogy kihúzd

A vizet én választottam alapnak
így persze kellett valami hogy szét ne folyjon

Fekete keretbe zártad
Kemény alapja majdhogynem üres
Mészfehér és árva

Talán nem is baj
hogy nem tudtad előre
mit is mos ki a változás belőled –
mert így jó

Négy részre bomlik szét
A váza sötét –
szinte domború homály lepi el
az ablak üvegét

Négy részre bomlik szét
A váza sötét –
a víz akkor is hullámszik mögötte ha
nem láthatni mást
csak az indulatok véres tömegét

Négy részre bomlik szét
A váza sötét –
kereszt is lehetne
de inkább csak szeszély

Négy részre bomlik szét
A váza sötét –
lent rajta felejtetted mindig éber
árnyékkod vékonyka kézjegyét

Érzem hogy más nem is látja
nem is érti –
persze az is lehet hogy én sem
Aggaszt hogy változik a víz a mély lent
ahogyan benne gázolok már térdig

Kategoria: vers, próza

Denumire autor: Szöllősi Mátyás

Látó Szépirodalmi Folyóirat